



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 4920/2022
29.03.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Мирјане Андријашевић и Зорана Хаџића, чланова већа, у правној ствари тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Младенка Вучковић, адвокат из ..., против тужене Дирекције за грађевинско земљиште и изградњу Београда, ЈП из Београда, коју заступа Владимир Пантелић, адвокат из ..., ради заштите од злостављања на раду, одлучујући о ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1476/21 од 20.06.2022. године, у седници одржаној 29.03.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиле изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1476/21 од 20.06.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиле изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1476/21 од 20.06.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П1 73/2016 од 08.12.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиле да се утврди да је тужилца претрпела злостављање на раду код туженог у периоду од 01.10.2014. године до 30.10.2016. године, тако што су одговорна лица код туженог ББ (директор сектора за ...) и ВВ (помоћник директора – ... сектора) злостављале на раду са умишљајем, повређујући њено достојанство, углед, лични и професионални интегритет, на следећи начин и то: 1) застрашивањем тужиле дисциплинским кажњавањем без стварних разлога, као и претњом покретања дисциплинског поступка, 2) застрашивањем тужиле престанком радног односа због испуњених услова за старосну пензију без пуноважног законског основа, 3) омаловажавањем дотадашњег рада, знања и способности тужиле премештањем на ниже радно место са мањом платом, 4) необезбеђивањем средстава потребних за обављање рада које није оправдана потребама процеса рада у виду одузимања пословне документације и недостављања поште неопходне тужилци за извршење радних задатака, 5) увредљивим, агресивним и непријатељским вербалним обраћањем тужилци. Ставом другим изреке, одбијен је, као неоснован, тужбени захтев тужиле да се обавезе тужени да јој исплати износ од 300.000,00 динара на име накнаде нематеријалне штете услед претпљених душевних болова због повреде достојанства на раду, са припадајућом каматом. Ставом трећим изреке, одбијен је

захтев тужиље да се обавезе да тужиљи на име накнаде нематеријалне штете због претрпљених душевних болова услед повреде части и угледа исплати износ од 300.000,00 динара са припадајућом каматом. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев тужиље да се пресуда објави у дневном листу „Политика“ о трошку туженог. Ставом петим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парниног поступка у износу од 195.000,00 динара са припадајућом каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1476/21 од 20.06.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П1 73/16 од 08.12.2020. године. Ставом другим изреке, одбијени су као неосновани захтеви тужиље и туженог за накнаду трошкова поступка по жалби.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и битне повреде одредаба парничног поступка, са предлогом да се ревизија сматра изузетно дозвољеном на основу одредбе члана 404. ЗПП, због потребе да се размотри правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ради новог тумачења права.

Тужена је дала одговор на ревизију.

Према члану 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и када је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Према ставу 2. истог члана, о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење злостављања на раду тужиље, уз захтев за спречавање даљег злостављања и накнада нематеријалне штете, а правноснажном одлуком одлучено је одбијањем тужбеног захтева. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер не постоји потреба за разматрањем правног питања у интересу равноправности грађана, потреба за уједначавањем судске праксе и новим тумачењем права, у погледу примене члана 6. и 31. Закона о спречавању злостављања на раду, којим је дефинисан појам злостављања и извршиоца злостављања, као и правило о терету доказивања, а ревидент уз ревизију није доставио другачије правноснажне одлуке које би указивале на потребу уједначавања судске праксе или новог тумачења права. При том, погрешно утврђено чињенично стање, на које наводи ревизије указују, не представља разлог за изузетну дозвољеност ревизије.

Из наведених разлога, нема места одлучивању о ревизији као посебној, па је применом члана 404. став 1. ЗПП одлучено као у ставу првом изреке.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), па је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужбу ради утврђења и спречавања злостављања на раду и накнаде штете тужила је поднела 04.05.2016. године, а вредност предмета спора је 600.000,00 динара.

Чланом 29. став 1. Закона о спречавању злостављања на раду („Службени гласник РС“ бр. 36/10) прописано је да запослени који сматра да је изложен злостављању од стране послодавца са својством физичког лица или одговорног лица у правном лицу може против послодавца да поднесе тужбу пред надлежним судом у року из члана 14. став 2. овог закона, док је чланом 29. став 4. истог закона, између осталог, прописано да је спор из става 1. овог члана радни спор.

Према члану 441. Закона о парничном поступку, ревизија је дозвољена у парницама из радних односа у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа.

Законом о спречавању злостављања на раду нису предвиђена посебна правила о дозвољености ревизије. Из наведених разлога се у спору ради утврђења злостављања на раду, који представља радни спор, сходно примењују правила о дозвољености ревизије из члана 441. и члана 403. став 3. Закона о парничном поступку.

Према члану 403. став 3. Закона о парничном поступку, ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

У конкретном случају, не ради се о спору о заснивању, постојању или престанку радног односа, па како побијана вредност предмета спора захтеване накнаде нематеријалне штете од 600.000,00 динара, не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужиле није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП је одлучено као у ставу другом изреке.

Трошкови ревизијског поступка тужене нису били потребни, у смислу одредбе члана 154. став 1. ЗПП, па је Врховни касациони суд одлуку као у ставу трећем изреке донео применом одредбе члана 165. став 1. истог закона.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**